

go, & scandalum passa fuerit quando vidit filium in cruce: *Anima passionis tempore dubitationi cuiusdam fuit subiecta secundum Domini vocem, qui dixerat: Omnes vos scandalum patiemini in me.* IX. Cyrillus Alexandrinus in Commentariis ad Joannem scribit, quod B. Virgo in passione sui filii non solum scandalum passa fuerit, sed & propemodum de statu mentis sue dejecta fuerit. Subdens quoque, ideo Christum commendasse matrem Joanni, quod cum ea in scandalum incidisset, & cogitationum perturbationibus implicata esset, providendum illi fuerit. . . . Itaque cum sciret quibus tum cogitationibus agitaretur, hanc egregio mystagogico commisisse discipulo suo, qui mysterii illius altitudinem recte & idonee explicare possit. X. Origines homil. 17. in Lucam in eandem abiit sententiam, scribens: *Quid putamus quod scandalizatis Apostolis, Mater Domini a scandalo fuerit immunis? Si scandalum in Domini passione non passa est, non est mortuus Jesus pro peccatis ejus. Si autem omnes peccaverunt, & egent gloria, iustificati gratia ejus, & redempti, utique & Maria illo tempora scandalizata est.* XI. Ambrosius ad illa verba Lucæ 2. *Quid est, quod me querebatis?* Subdit: *Alibi cum ad mysterium mater impellit; hic mater arguitur, quod adhuc qua humana sunt, exigit.* Leguntur hæc verba in Officio Domini: *ca infra Octavam Epiphaniæ Domini, eadem habet S. Maximus homil. 1. in Epiphania Domini, dicens, Christum objur-gasse Matrem suam, quod temere signum peteret.* XII. Augustinus in quæstionibus Novi Testamenti quæst. 73. docet, B. Virginem sub cruce dubitasse, & animo fluctuasse; quod etiam docet Paulinus inter Epistolas Augustini epist. 58., & idem Augustinus tract. 109. in Joannem, numerat quoque B. Virginem inter illos, quos asserit ante Christi Resurrectionem non sic in eum credidisse, quomodo in se ipse credi volebat.

Respondemus ad I. cum Augustino homil. 44. cap. 5. *Dum interrogavit, non de promissione dubitavit: Vel cum Bernardo homil. 4. super: Missus est: Non dubitat de facto, sed modum requirit, & ordinem: neque enim querit an fiet istud, sed quomodo?* Ambrosius denique in eadem verba discrimen affert inter Mariam, & Zachariam, verbis hæc: *Quomodo ergo fieri posset, ut Zacharias, qui non crederat, silentio condemnaretur: Maria autem si non credidisset, Spiritus Sancti infusione exaltaretur? Sed neque non credere Maria, neque tamen temere*

re debuit usurpare: non credere Angelo, usurpare divinam; neque enim facile erat, scire mysterium absconditum a sæculis in Deo, quod nec Superiores Potestates scire poterunt. Et tamen non fidem tenuit, non officium refutavit; sed accomodavit affectum, spondit obsequium: etenim cum dixit: Quomodo fiet istud? non de effectu dubitavit, sed qualitatem ipsius quaerere effectus. Quanto temperatior ista responsio, quam verba sunt Sacerdotis? Hæc ait: Quomodo fiet istud? Ille respondit: Unde hoc sciam? Hæc jam de negotio tractat: ille adhuc de Nuntio dubitat. Negat ille se credere, quod negat se scire, & quasi fidei adhuc alium querit authorem: ista se facere profitetur, nec dubitat esse faciendum, sed id, quomodo fieri possit, inquit.

Ad II. Negatur, quod fuerit negligentia in B. Virgine Deipara, ac in Sanctissimo ejus Sponso Josepho; quia quum sciret Jesum esse verum Deum, judicant, eum non agere ipsorum manu ductione, & præsentia. Nec fuit impatientia in Maria, quia illius verba non indicant reprehensionem, sed dolorem de absentia filii sui. Verba autem Christi: *Quid est, quod me querebatis?* continent quidem reprehensionem, sed quæ non respicit culpam, ac errorem vel ignorantiam, sed non cum culpa conjunctam. Quod asserit Estius scribens: *B. Virginem, licet ab omni peccata immunis fuerit, non tamen ab omni ignorantia liberam fuisse, neque statim perfectam mysteriorum dispensationis Christi in carne noverit iam accepisse.*

Ad III. Dicimus cum Augustino tract. 8. in Joannem, verba Virginis non indicasse inanem gloriam, sed eximiam fidem ipsius circa Divinitatem, & omnipotentiam sui filii; atque pariter charitatem, quam habebat erga pauperes, quos contristatos videbat, propter vini defectum. Quando autem Christus dixit: *Quid mihi, & tibi, mulier?* Non reprobavit petitionem Maris, ut importunam, sed ostendit plenitudinem suæ potestatis, & Sapientiæ, quæ pro libito suo communicanda erat. Ita pariter Augustinus, lib. 4. de consensu Evangelistarum cap. 10. *Non repellens de qua suscepit carnem, sed suam, tunc maxime insinuans divinitatem; aquam conversurus in vinum, quæ divinitas illam etiam feminam fecerat, non in illa facta erat.* Idem Augustinus explicat verba illa: *Nondum venit hora mea: tract. 19. in Joannem: Hanc itaque horam prædixerat, quæ tunc nondum venerat, in qua deberet agnoscere*